

ρασε μια μέρα. Και αναρωτηθήκαμε πώς θα ήταν, άραγε, οι ζωές μας εάν δεν γίνονταν το πραξικόπημα και η εισβολή...

Οι ζωές μας, κοινές για τα πρώτα 14 χρόνια της ζωής μας, χώρισαν από το 1974. Σήμερα, ύστερα από 44 χρόνια, η λαχτάρα για τον γυρισμό στα πάτρια παραμένει το ίδιο ζωντανή, όπως και η φρίκη που «αμίλητη προχωράει» και «στάζει τη μέρα, στάζει στον ύπνο». Το τραύμα του 1974 βιώθηκε βέβαια και συλλογικά, με διάφορους τρόπους, κι ανάλογα με το μέγεθος της απώλειας του καθενός. Όμως, όσο περνά ο χρόνος τόσο συνειδητοποιείς ότι η μνήμη του πόνου, η μνήμη των όσων χάσαμε το 1974, παραμένει υπόθεση πρωτίστως προσωπική. Και πέρα από την όποια «ποιοτική διαφορά» στις επιλεκτικές λειτουργίες της μνήμης, για όσους τα μετράνε έτσι, όσο μεγαλώνεις και, παράλληλα, αυξάνεται η απόσταση από το τραύμα, νιώθεις να επιβεβαιώνεται καθημερινά στο πετσί σου ο σεφερικός βιωματικός λόγος για τη «σκέψη του πρόσφυγα».

Κοντολογίς, ανεξάρτητα από τις πολιτικές και ιδεολογικές προεκτάσεις του προσφυγικού ζητήματος στις όποιες προοπτικές επίλυσης του Κυπριακού, και πέρα από πολιτικές ορθότητες και ψευδαισθήσεις κάθε εποχής, οι πρόσφυγες ως κατηγορία ανθρώπων είναι αδύνατον «να ξεχάσουν». Όσα έζησαν και όσα δεν έζησαν. Τη φρίκη και την οδύνη του πολέμου. Τον πόνο που προκαλούν καθημερινά τα κατοκικά οδοφράγματα και τα «βλάσφημα βέβηλα μέτρα» στον Πενταδάκτυλο. Και τον πόδο -ελάχιστο ανθρώπινο δικαίωμα αλλά και νομοτέλεια- της οριστικής Επιστροφής...

Αφαιρέστε το όνομα πατρός

Αφαιρέστε το όνομα πατρός
αφαιρέστε το όνομα μητρός
το όνομά μου και το επίθετο
μην αγγίξετε όμως εκείνο
το γαλάζιο μου κύτταρο
Που γράφει
έλληνα χριστιανός ορθόδοξος.
Αυτώ η δόξα εις τους αιώνας.
Και δεν σας ρωτώ αν σας αρέσει.
Αρκεί που αρέσει σε εμένα!

Στέλιος Παπαντωνίου